

că omul rămâne o enigmă pentru observatorul cerebral. Or, adevărata vedere a omului vine din inimă și nu din creier. Doar inima este cu adevărat văzătoare și doar ea poate descoperi profunzimile pe care mintea nu le poate pătrunde; adevărata credință în om ține cont de posibilitatea acestor profunzimi, de potențialul ascuns și așteaptă ca într-o bună zi nesperatul și nepătrunsul să se întâmple.

Aproape de fiecare dată se întâmplă același lucru. Îi acordăm aproapei libertatea și îi dăruim încrederea noastră, îl inspirăm și îl îmbogățim cu această credință. Și se întâmplă adesea ca, în procesul devenirii, revenirii sale la propria identitate, omul să se îndepărteze de cei ce i-au servit drept sprijin și inspirație; uneori are nevoie să rămână de unul singur pentru a putea să-și construiască singur personalitatea, desprinzându-se de relațiile avute până atunci. Iar cel ce decide să devină inspirație creatoare

pentru cineva – fie acesta vârstnic sau copil, fie societate sau biserică – trebuie să fie pregătit de faptul că într-o bună zi i se va arăta spatele. Și tocmai aici trebuie să-și verifice încrederea sa în acest om, trebuie să primească, fără umbră de îndoială sau ezitare, bucuria faptului că, iată, începe să crească o ființă de sine stătătoare, că omul care a fost până atunci dependent, fie chiar și prin încrederea ce-i era acordată, acum începe să piardă această dependență. Dar dacă cel care l-a inspirat pe altul, dăruindu-i încrederea sa, va reuși să rămână statornic în această încredere în momentul în care s-a pomenit a fi în plus pentru o vreme, în decursul acestui proces de devenire, dacă va putea să-și refuze violența autorității și chiar violența – atât de crudă uneori! – „de catifea” a dragostei sale, va deveni el însuși om în deplinul sens al cuvântului și într-un sens total.

Sursa: sufletortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 22 aprilie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 23 aprilie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință
Sâmbătă 25 aprilie	18:00	Cateheză → Pr. Dr. Athanasie Ulea - "De ce alegem greșit? Alegerea soților și vindecarea lăntrică"
Duminică 26 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București



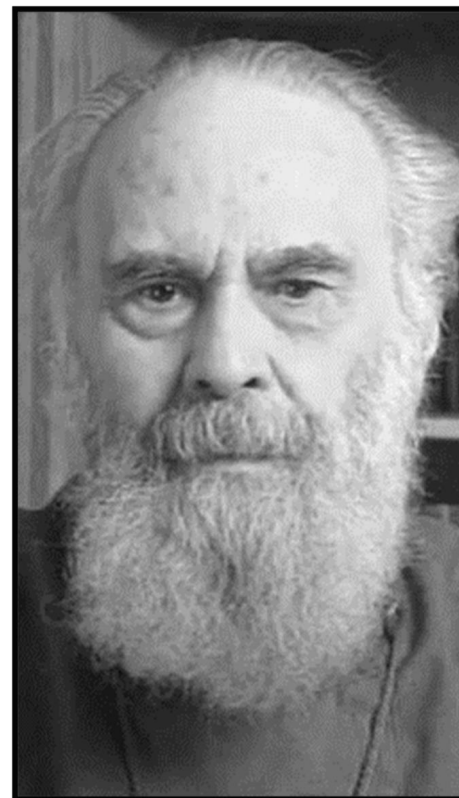
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„La Dumnezeu nu este lucru cu o măsură omenească, ci urmărește cu orice chip suspinarea inimii noastre, care face cu mult mai mult decât o nevoie obligatorie sau de tipic. Depinde foarte mult de calitatea suspinării acesteia.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 600 / 19 aprilie 2026



părintele
ANTONIE de SUROJ
1914 - 2003

TAINA LIBERTĂȚII LĂUNTRICE

De obicei, suferim atunci când cineva nu are încredere în noi. Simțim că dispunem de un anumit potențial, însă acesta poate fi realizat doar având susținerea unei inimi fidele, iubitoare, susținerea cuiva care ar spune: „Da! Nu-ți fie frică! Te poți realiza!” Uneori însă, când această încredere ne este oferită, dăruită, ne cuprinde groaza: „Oare n-am să trădez această încredere? Voi pierde oare cu desăvârșire încrederea și respectul, poate chiar și dragostea celor ce și-au pus nădejdea în mine?”

Ne lovim adesea de aceste lucruri. Și mai mult însă ne lovim de faptul că atunci când cineva ne oferă încrederea sa, ne lasă impresia că ar crede în imposibil, că nu ar pune la socoteală faptul că suntem și noi simpli oameni. Ne dăm atunci seama că este peste putința noastră și ne este teamă să ne apucăm de treabă, iar odată apucați de treabă realizăm că nu putem atinge înălțimea acelei nechibzuite încredere. Aici ne lovim de două aspecte.

În primul rând, cel ce își dăruiește încrederea sa spre inspirarea altcuiva trebuie să o facă înțelept, cugetat; apoi, cel ce primește această încredere trebuie să-și depună toată măiestria pentru a-și împlini vocația și totodată să fie lucid, conștient că poate activa doar între niște limite. Aceste limite adesea le putem depista doar dacă ne apucăm de lucrul respectiv. Doar atunci când purcedem la studierea unei noi științe, la citirea unei noi cărți sau la înfăptuirea oricărui alt lucru putem să ne aflăm limitele posibilităților noastre. Suntem însă datori să începem. Nu trebuie să ne sperie momentul în care ne vom descoperi limitele, deoarece – și asta e extrem de important – încrederea ce ne-a fost oferită, credința investită în noi urmărește nu îndeplinirea a orice, ci împlinirea noastră proprie.

Acesta este și înțelesul pildei Mântuitorului despre talanți. A fost făcută o investiție și cuiva i-a fost încredințat să realizeze această investiție, să obțină orice este în stare de pe urma ei. Acest cineva poate depune toate eforturile și, dacă este înzestrat cu capacități deosebite, va dubla sau va tripla investiția – darul – ce i-a fost oferit. Cel mai puțin înzestrat va obține ceva mai puțin, dar va avea și el rezultatul său. Nimeni însă nu are dreptul să facă la fel ca sluga din pildă care a îngropat talantul. Aceasta s-a speriat: dacă pierde cumva ceea ce a fost investit în mine, dacă irosesc, cheltuiesc, voi fi tras la răspundere? – și l-a îngropat; altfel zis, l-a pus deoparte, l-a ascuns,

l-a legat în batistă. Iar când a venit vremea judecății, a socotelii față de stăpân, s-a dovedit că toți au obținut câte ceva, numai acesta din urmă nimic. Și a fost osândit nu pentru că nu a adus profit stăpânului, ci pentru că nu a întreprins nimic, nu s-a hotărât la nimic.

Transpunând pilda în cotidianul nostru putem privi, desigur, talantul și ca pe un har în domeniul artei, literaturii; acesta este însă un înțeles îngust al termenului. Talantul investit în noi cuprinde întreaga bogăție, varietate, frumusețe a propriei noastre persoane. Ne putem realiza sau nu? Putem – toți pot, fiecare poate să realizeze tot ceea ce este accesibil spiritului, bărbăției și inspirației sale. Anume aici este miezul problemei. Trebuie să credem în om, astfel încât să-i trezim inspirația, bărbăția și bucuria creatoare de a se realiza. Chiar de nu e geniu, este totuși om; chiar de nu se evidențiază prin nimic – să fie el însuși, însă în toată plinătatea și frumusețea accesibilă. Și atunci nu-l vom împovăra cu obiective ce-i sunt peste putință, întrucât nu-i vom cere să devină așa cum nu și-a imaginat măcar, ci îi vom spune: „Privește câtă bogăție ai în tine! Realizeaz-o!”. Și dacă el va răspunde: „Cum? Unde vezi această bogăție?”, spune-i: „Nu măsură! Devino tu însuși! Unde nu-ți va ajunge priceperea, pune inima; unde nu-ți va ajunge tăria – cheamă prietenii! Vei vedea atunci: ceea ce nu poți face de unul singur vei înfăptui împreună cu alții, purtând astfel și aportul tău la tezaurul comun al omenirii”.

Dacă ne vom apropia astfel de fiecare, îl vom putea inspira și, totodată, nu-l vom strivi cu credința noastră, iar acesta va crește în măsura creativității și bucuriei proprii.

Într-una din povestirile scriitorului german Bertolt Brecht există acest dialog: „Ce faceți când iubiți pe cineva?” „Îmi fac un proiect al acestuia.” „Un proiect? Dar mai apoi?” „Mai apoi am grijă ca omul și proiectul să coincidă.” „Și acum spuneți-mi: care trebuie să coincidă cu celălalt, omul cu proiectul sau proiectul cu omul?” „Desigur, omul cu proiectul.”

Adesea oamenii gândesc că exact așa arată credința în om. Că acesta trebuie studiat, iar posibilitățile sale – cântărite, că trebuie elaborat proiectul împlinirii lui, iar apoi trebuie avut grijă ca omul cu pricina să corespundă cu proiectul. Este o greșeală, chiar o fărădelege, comisă adesea în cadrul familiei, dar și în alte grupuri umane, mai cu seamă de natură ideologică, religioase sau nereligioase. În familie uneori această stare ia o întorsătură tragică: părinții „știu” de la bun început în ce constă fericirea copiilor și îi obligă pe aceștia să fie anume în acest mod fericiți. La fel este și în ceea ce privește relațiile dintre soți. La fel este și cu prietenii: „Nu! Eu știu ce este mai de folos pentru tine, știu mai bine ca tine; și ai să te convingi tu însuși de asta, ai să vezi cât o să fie de bine!” Iar biata victimă a acestei iubiri sufocante, ucigașe, ce otrăvește sufletul și viața, ajunge uneori în starea în care e gata să implore: „Încetează de a mă mai iubi, numai redă-mi libertatea!”

Și mai tragic poate fi efectul acestei iubiri în societățile umane când sau majoritatea, sau un anumit grup autoritar își impune calapodul lor unor alte persoane sau grupuri întregi, urmărind ca acestea să corespundă proiectului. Mereu, cei care fac asta gândesc că numai ei sunt cei ce cred cu adevărat în om, că numai ei au întrevăzut cât de mareț poate să devină acesta dacă ar crede cu adevărat în sine și ar urma imperativele dictate de ei. O astfel de atitudine este, de fapt, negarea a orice credință în om. Această viziune are la bază o analiză rece, cerebrală a situației sau a omului și a posibilităților sale, iar din toate datele obținute se elaborează proiectul unui om, al societății sau al omenirii. Ca mai apoi acest om, societate sau omenire să fie înghesuită cu de-a sila în planul respectiv. Se uită însă, odată cu acestea, faptul că adevărata credință în om este caracterizată în primul rând de certitudinea că dincolo de limitele a ceea ce am aflat despre om, dincolo de ceea ce poate fi văzut și pătruns, sunt profunzimi ce ne sunt inaccesibile: haosul acela adânc despre care vorbea filosoful german Nietzsche, spunând că cel ce nu poartă în sine haosul nu poate naște o stea.

Conceptul eroului lui Brecht neagă tocmai posibilitatea acestui haos creativ; haos cu sens de existență neformată, cu sens de adâncuri clocotinde din care va răsări treptat armonia și frumusețea, conștientizate. Adevărata credință în om ține cont în primul rând de faptul